

SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/09 (116)

Dieva liecinieks un ģimenē vīrs un tēvs

Ar Jāni Biķi sarunājās Dainis Pandars | 6. lpp

MĀCEKLĪBAS SKOLAS SOLĀ

*“Gudrības sākums ir bijāt Kungu,
un zināt Svēto ir saprašana”* (Salamana pamācības 9:10)

Septembris mums parasti asociējas ar skolas sākumu, mācībām un vasaras beigām. Skolas un citas mācību iestādes atkal pildīsies ar jauniem skolniekiem un studentiem. Kādi apgūs pamatzināšanas, kādi savu specialitāti, bet kādi - augstas akadēmiskas zināšanas. Kāpēc tas ir vajadzīgs? Lai cilvēks spētu iegūt gudrību, kā dzīvot un orientēties šajā izaicinājumu pilnajā pasaulē, kļūstot par personību, kas spēj parūpēties par sevi un citiem. To mēs uzskatām par normu un galveno izglītības uzdevumu.

Kā ir ar garīgo pasauli? Vai tajā arī pastāv kāda izglītošanās pamatzināšanās, vidējā izglītībā un specialitātē? Vai varbūt ir tikai daži īpaši apgaismoti un izredzēti “guru”, kuri ap sevi koncentrē klausītājus un, gūstot viņu apbrīnu, padara tos no sevis atkarīgus? Es domāju, ka izglītības sistēma, kas padara skolniekus vēl briedušā vecumā atkarīgus no mācību iestādes, ir cietusi katastrofu. Kā ir baznīcā? Vai gadījumā nav tā, ka lielam vairumam ticīgo, kuriem sen jau bija laiks mācīt citus, vēl joprojām vajadzīga pamatzglītība (Ebrejiem 5:12)? Jēzus šo problēmu bija atrisinājis caur terminu “māceklība”. Viņš nedeva tikai zināšanas, Viņš pieņēma cilvēkus, tos dziedināja un mācīja (Lūkas 9:11). Nereti baznīcas nespēj pieņemt jaunus cilvēkus, nedziedina un nekalpo viņu vajadzībās, bet tikai māca. Un mācība parasti ir tikai teorētiska, kurai neiet līdzi prakse. Tā nav māceklība, kādu Jēzus uzsāka.

Māceklības ideja ir saistīta ar personību, kura nodod savu dzīves praksi - runa ir par meistaru, kas sagatavo mācekli par nākamo meistaru. Garīgajā pasaulē zināšanas, nepazīstot pašu Dievu, neatbilst šim principam. Ateists var izlasīt Bībeli un tā arī gudrību neiegūt. Gudrības

sākums ir attiecības ar Dievu un Viņa personīga iepazīšana. Mēs varētu teikt, ka draudzes uzdevums ir palīdzēt katram draudzes loceklim vairāk iepazīt Dievu, kas nozīmē tuvas dialoga attiecības ar Dievu praktiskajā ikdienas dzīvē.

Garīgo māceklību var salīdzināt ar bērnu audzināšanu. Vispirms bērnam ir jājūt vecāka beznosacījuma mīlestība, jāsaņem visas nepieciešamās uzturvielas un jādzīvo drošībā. Līdz ar to, pirmā māceklības stadija ir apmācīt cilvēku visās Dieva Vārda pamatdoktrīnās jeb pamatzināšanās, kuras sniedz patiesu un veselīgu mācību kā tīru garīgu pienu mazulim. Otrā stadija ir bērnam iemācīties komunicēt ar vecākiem un staigāt. Šajā māceklības stadijā cilvēks mācās sadzirdēt Dieva balsi, praktizējas saprast Dieva Gara vadību un nostiprinās kristīgā dzīves veidā. Trešajā stadijā cilvēks jau mācās darboties un strādāt kopā ar vecākiem, lai palīdzētu audzināt savus jaunākos brāļus un māsas. Garīgi tas attiektos uz cilvēka Gara dāvanām, aicinājumu un kalpošanu Dieva Valstībā.

Arī mēs, sākot ar 6. septembri, ceturtdienas dievkalpojumu ietvaros uzsāksim pirmā māceklības līmeņa kursu “Brīvība Kristū”, kas būs saistīts ar pamatzināšanām Debesu Valstībā, kurā palīdzēsim ikvienam jaunam kristietim nostiprināties pamatzināšanās par savu identitāti un bibliskajām patiesībām, kas sevī ietvers arī individuālas sarunas un aizlūgšanas. Tāpat paralēli attīstīsim arī māceklības grupas otrajam un trešajam līmenim, lai “svētos sagatavotu kalpošanas darbam” (Efeziešiem 4:12). Lai svētīgs jaunais mācību gads!

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs
Dainis Pandars

DEBESU VĀRTI, ELLES LIESMAS

No 17. līdz 19. augustam Ogrē jau otro reizi notika trīs izrādes par debesīm un elli. Tas ir uzvedums, kas iesākās pirms 40 gadiem un turpinās daudzās valstīs un pilsētās, aicinot izdarīt izvēli – iemantot mūžīgo dzīvību un glābšanu caur Glābēju Jēzu. Trīs izrādes apmeklēja vairāki simti skatītāju no dažādām Latvijas vietām un arī tādi, kas mīt ārpus Latvijas un šeit tikai ciemojas.

20 gadu garumā šo uzvedumu iestudē Igaunijas organizācija “Reality Outreach Ministries”. Uzvedums Ogrē tapis kopīgi ar Attīstības fondu “Celies” un Ogres reģiona kristīgajām draudzēm.

“Debesu vārti, elles liesmas” ir drāma, kurā ir vairākas epizodes no dažādu cilvēku dzīvē. Tām visām ir kopīga iezīme – visi šie cilvēki mirst traģiskā nāvē un pēkšņi atpazīst debesīs. Tur viņi ierauga spožu gaismu un krāšņu ainu ar eņģeļiem baltās drēbēs, debesu vārtiem, ko sargā divi sargeņģeļi ar zobeniem. Tur ir galvenais eņģelis, kam priekšā lielā Dzīvības grāmata. Tajā ir ierakstīti visu to cilvēku vārdi, kuri ir uzņēmuši savā sirdī Jēzu Kristu un atdevuši Viņam savu dzīvi.

Visiem, kas nokļuvuši pie debesu vārtiem, nākas uzrunāt galveno eņģeli un jautāt: “Pasaki, eņģeli, vai mans vārds ir ierakstīts šajā grāmatā?” Ir divas iespējas. Ja šis vārds Dzīvības grāmatā ir ierakstīts, eņģelis pamāj ar roku, un cilvēks var ieiet pa debesu vārtiem. Tur viņu sagaida mīlošais Kungs, Ķēniņš Jēzus, un ievieš Savā Valstībā.

Taču pastāv arī cita iespēja. Ja cilvēks negribēja dzirdēt, ko viņam teica ticīgi vecāki, radnieki, draugi, darba biedri vai citi kristieši, ja viņš neatgriezās no grēkiem un nepieņēma Jēzu savā sirdī, viņa vārds Dzīvības grāmatā nav atrodams. Tādā gadījumā izrādē daudzkārt parādījās ainas ar sātānu un velniem, kas ar varu ierauj nelaimīgos grēciniekus elles ugunīs. Ir par vēlu, un neko vairs nevar labot.

Izrādē bija parādīti dažādi cilvēki dažādos dzīves posmos un situācijās. Viņus vienoja attieksme pret Dievu, evaņģēliju, Bībeli un Draudzi vai Baznīcu. Vieni izvēlējās uzņemt Jēzu, sekot un kalpot Viņam. Otri Jēzu un visu, kas ar to saistīts, noraidīja vai atlika uz vēlāku laiku. Tagad vajagot izbaudīt dzīvi, un baznīcu var atlikt vecumdienām. Tas taču esot tik garlaicīgi!

Taču pēkšņi notiek kaut kas negaidīts. Lidmašīna avarē, un visi pasažieri aiziet bojā. Pāris, kas lidoja mājās pēc lieliskām brīvdienām, pēkšņi nokļūst pie debesu vārtiem. Sieva svētdienā bija draudzē kopā ar ticīgo Martas tanti, un viņas dzīve pilnīgi mainījās. Vīrs to negribēja dzirdēt un apsūkāja tanti par jukušu. Viņa dievs bija nauda. Bet debesīs naudu līdzī nepaņemsī. Tā nu viens laulātais ieiet debesu priekā, otrs aiziet pazušānā un mūžīgās ciešanās.

Uzveduma aktieri bija cilvēki no Ogres un apkārtnes draudzēm. Ja pirmajā vakarā kāds vēl nebija tik pārliecināts, tad nākošajās izrādēs jau darbojās droši, un skatītāji neskopojās ar aplausiem.

Izrādes noslēgumā skanēja dziesma, ko brīnišķīgi dziedāja mācītājs Agris Ginko, un klātesošie varēja atsaukties aicinājumam izdarīt izvēli uzņemt Jēzu, nožēlot grēkus un piedzīvot glābšanu. Triju dienu laikā izrādi apmeklēja ap 1300 cilvēku un ap 60 cilvēku iznāca priekšā, lai kopīgi lūgtu grēku nožēlas lūgšanu, neskaitot tos, kas to darīja savās sēdvietās.

Ruta Bērziņa

Drāmas aktieri un organizatori. Foto: Voldemārs Polis

PA SKANDINĀVIJAS TAKĀM

L abdarības projekti, humānās palīdzības drēbes, ģimenes centrs "Tabita" – tās ir tikai dažas no svētībām, kuras esam piedzīvojuši no Skandināvijas puses, proti, no Zviedrijas un Norvēģijas. Lai turpinātu veidot attiecības un lai atgūtu spēkus jaunam kalpošanas cēlienam, es un mana ģimene devāmies divu nedēļu braucienā no 23. jūlijam - 6. augustam ar mašīnu pa Zviedriju un Norvēģiju.

Šajā ceļojumā mums bija paredzētas četras galvenās pieturvietas – 2 nakts Stora Melosā (Zviedrijā) pie uzticamā humānās palīdzības vadātāja Estona Karlsona un viņa sievas Monikas, 5 nakts pie seniem latviešu draugiem Māra un Guntas Rišķiem Kalvā (Zviedrijā), 4 nakts Vēgarshejā norvēģu kristiešu nometnē un 2 nakts Orebro (Zviedrijā) pie draudzes diakona Daniela Leškeviča.

Lai arī devāmies uz Skandināviju, bija sajūta, ka esam Spānijā. Vidējā temperatūra virs 27 grādiem, sausums, izkaltusi zāle, ugunsgrēku bīstamība. Visā Zviedrijā aizliegts kurināt grilus un veikalos nav atrodamas ogles. Degošus mežus gan neredzējām. Varētu teikt, ka gan Zviedrija, gan Norvēģija ir celtas uz klints. Pārsvarā visur apakšā ir klints vai akmeņi. Piemēram, Daniela mājas pagalmā ir akmens, kurš šķiet līdzīgā izmērā kā lielākais Latvijas dižakmens Nīcgalē. Tā kā vairāk bijām Skandināvijas dienvidos, tad neredzējām lielos kalnu masīvus, taču priekš mums, latviešiem, ceļš gar fjordiem un Ziemeļjūras krastu bija gana iespaidīgs. Arī dabas veltes skandināviem ir bagātīgi pieejamas. Varējām baudīt ne tikai savvaļas kazenes, mellenes un avenas, bet arī jūras veltes. Kopā ar Māri Rišķi bija iespēja piedzīvot sirreālu copi jūrā – 3 stundās izvilku 60 zivis (39 skumbrijas, 6 mencas un 15 saidas).

Kopā ar Estonu pie Stora Melosas baptistu draudzes Zviedrijā. Foto: No personīgā arhīva

Kristiansandā pie Ziemeļjūras. Foto: No personīgā arhīva

Neskatoties uz to, ka Norvēģija un Zviedrija skaitās vienas no sekulārākajām valstīm pasaulē (arī bagātākajām), tomēr varējām piedzīvot un redzēt patiesu mīlestību, esot kopā ar kristiešiem. Norvēģu ģimeņu nometnē mūs laipni uzņēma Skienes baptistu draudzes jauniešu vadītājs Bords. Bija brīnišķīgi redzēt, kā ģimenes kopā ar bērniem ir kopā gan svētbrīžos, gan aktīvās atpūtas brīžos. Satikām vairākus norvēģus, kuri bija viesojušies Ogrē un teica, ka viņi ļoti vēlētos atgriezties Latvijā un kalpot šeit. Iespējams, ka kādu no viņiem jau drīzumā atkal satiksīm. Tāpat bija sajūtama īpaša Kristus Gara klātbūtne Stora Melosas baptistu draudzes dievkalpojumā, kur gan kopīgi varējām pielūgt Dievu, gan baudīt Svēto Vakarēdienu. Pirmo reizi Estona draudzes dievkalpojumu apmeklēja arī Daniels Leškevičs ar ģimeni, kuri dzīvo 30 minūšu attālumā.

Skandināvi ir nesteidzīgi un mierīgi. Visur ir sava kārtība. Liekas, ka stresa ir mazāk. Pasaulīgajiem tas varbūt vairāk sāk robežoties ar apātiju, jo privātais komforts šķiet pāri visam. Taču lēnām arī komfortam ir radušies kādi "traucēkļi". Ejojot pa Oslo, man nācās iet cauri rajonam, kurā varēja iebraukt tikai caur

aizsargbarjeru (tajā brīdī pie tās dežurēja policijas mašīna). Netālu bija mošeja, uz ielām redzami tikai tumšākas ādas krāsas cilvēki, veikali vairāk piemēroti austrumu kultūrai. Sekulārie skandināvi šos ieceļotājus sauc par imigrantiem (arī tos, kas iebraukuši no Austrumeiropas). Šo nievājošo attieksmi ir izraisījusi daudzu austrumu kultūras imigrantu necieņa pret zviedru vērtībām un kultūru. Bet varbūt tā ir iespēja šīm Skandināvijas valstīm, kuru abu karogos ir redzams kristietības simbols - krusts, iepazīstināt ar šīm vērtībām jaunatbraucējus? Tas būs iespējams tikai tad, ja "sāls nebūs pazaudējis savu sāli", respektīvi, ja kristīgās vērtības Skandināvijā būs prakse un nevis vairs tikai teorētisks kultūras mantojums.

Domāju, ka arī mums pašiem ir vērts aizdomāties, vai kristietība mums ir prakse? Jo, ja tiecamies pēc materiālas labklājības, tad varam aizmirst garīgo labklājību. Paldies zviedru un norvēģu brāļiem un māsām par misijas darbu Latvijā, tas mums palīdz celties un veikt kopīgo darbu Dieva Valstībā.

Dainis Pandars

DIEVA LIECINIEKS UN ĢIMENĒ VĪRS UN TĒVS

Kas ir tava nodarbošanās?

Pirmkārt tomēr vēlos teikt, ka pamatā esmu Dieva liecinieks un ģimenē vīrs un tēvs – tā ir pamatnodarbošanās. Taču kā profesiju jau no pusaudža gadiem esmu izvēlējis arhitektūru. Esmu pateicīgs Dievam, ka viņš, būdams visa Radītājs, ir arī mums katram devis radošo dzirksti, konkrēti man – skicēt, izdomāt, radīt un realizēt ēkas, vidi.

Kuri no taviem projektiem tevi pašu visvairāk ir iepriecinājuši?

Ir dažādi lieli un mazi projekti, kuros pa šiem vairāk kā 20 gadiem profesijā esmu piedalījies, daudzi no tiem realizēti. Daudz esmu darbojies arī ideju metu un konkursu vīziju izstrādē, no kā maz kas realizēts, taču tā ir bijusi aizraujoša pieredze. Kā vienu no pēdējiem objektiem, kurā esmu daudz ieguldījis, varu minēt būvniecības stadijā esošo Radisson Red viesnīcu Rīgā E. B. Upīša ielā 2, kas drīzumā tiks pabeigta.

Tu esi aicināts izstrādāt skici arī OTBD vecās ēkas jaunajam projektam. Kāds ir tavs redzējums par to?

Jā, esmu pateicīgs draudzei par šo aicinājumu. Metu stadijā esmu piedalījies vairāku baznīcu skici izstrādē. Pret dievnama projektu izjūtu īpašu atbildību, tādēļ ceru, ka kopā ar Dievu un draudzes vadību atradīsim labāko risinājumu iespējamajai jaunajai baznīcas piebūvei, par kuru jau pamazām rodas kādas vīzijas. Šķiet, ka ēkai jābūt mūsdienīgai, plašai, multifunkcionālai, bet reizē arī mājīgai un drošai. Bet, kā dažkārt saka – šī ēkas ideja vēl ir “jāiznēsā un jālaiž pasaulē”.

Kāds ir tavs ticības ceļš pie Dieva?

Vienkārši sakot – mans ticības ceļš ir garš, raibs un dinamisks. Detalizēti manu liecību var noklausīties LKR raidījuma “Tikšanās ar klausītājiem” arhīvā.

Esmu dzimis kristīgā ģimenē, un tā pati par sevi ir liela svētība. Mani brīnišķīgie vecāki – tētis un mamma, kā arī vecvecāki, ir bijuši brīnišķīgi ticības liecinieki man personīgi, ne tikai audzinot kristīgā garā, bet arī gadiem paliekot uzticīgi lūgšanās. Tā laika kristieši lūdza pat par vēl nedzimušajām paaudzēm. Vecāku lūgšanu spēku un svētību reāli redzu savā dzīvē joprojām.

Taču, kaut arī patiesi ticēju un dzīvi Jēzum nodevu jau 12 gadu vecumā un tiku kristīts Mateja draudzē, tomēr vēlākajos pusaudža gados dažādu apstākļu dēļ, dziļi neiesakņojos Kristū un, nenasiedzot 20 gadu vecumu, tiku dumpinieciska gara pārņemts un aizgāju no draudzes un, diemžēl jāsaka, pat no Dieva. Maldinādams pats sevi, vēlējos kļūt neatkarīgs no visa, īpaši reliģijas.

Turpmākos, tuvu pie 10, gadus pavadīju “pasaulē” – bohēmā un uzdzīvē, kaut gan paralēli pabeidzu studijas un strādāju profesijā. Šajā dzīves posmā vairākkārt gāju caur dramatiskiem apstākļiem, pat vairākkārtējiem dzīvības draudiem, taču sirds palika nocietināta, biju spītīgs. Tikai tad, kad biju “nolaidies” līdz zemākajam fiziskajam un garīgajam punktam, sākās bailes, ka esmu zaudējis glābšanu un biju pat uz mentāla sabrukuma robežas. Bet tomēr ticēju – vienīgais, kas var palīdzēt, ir Dievs.

Sazvanīju un satikos ar savu tēvu, mēs kopā parkā lūdzām Debesu Tēvu, un manī ienāca piedošanas un pieņemšanas prieks. Šis bija spēcīgs pagrieziena punkts atpakaļ pie ticības. Kaut gan atgriezies draudzē un iesaistījos kalpošanās, taču ne visas pasaulīgās lietas uzreiz atkrita un diemžēl ik pa laikam atkal paklupu. Kaut gan it kā formāli pasaulīgo dzīvi nožēloju, bet ik pa laikam pat lepojos ar to, teicu – tas bija mans ceļš. Nebiju no sirds no visa atteicies.

Pirms vairāk nekā 5 gadiem, kad caur Daini Pandaru iepazinās ar dvēseļu kopšanas un dziedināšanas kalpošanu, sāku saprast, ka, pat ja esi pie Dieva atgriezies, joprojām var palikt

Jānis, Zane, Raivo, Elizabete un Marks Biķi (no kreisās). Foto: No personīgā arhīva

dvēseliskas un pat garīgas saites ar iepriekšējo dzīves posmu. Īpaši, ja dzīvē ir bijušas sāpes attiecībās, atkarības un citas dvēseles ciešanas vai garīgas saistības, ne viss tiek automātiski noņemts, bet ir vajadzīga patiesa un dziļa nožēla, atsacīšanās un garīga nošķiršanās. Vislabāk, ja šajā procesā palīdz pieredzējuši kalpotāji. Tieši pēc šādām kalpošanām personīgi man ieguva patiesu Svētā Gara dziedināšanu un garīgu brīvību.

Lūdzot Dievu un lasot Vārdu, sapratu, ka, kaut gan Jēzum ticēju, tomēr kristības jaunībā diemžēl bijušas formālas un bez izpratnes, kā arī mana turpmākā dzīve neapliecināja “nomiršanu grēkam”. Kaut gan sākotnēji vēl šaubījos, taču Dievs caur Bībeles rakstu vietām un brāļiem uzrunāja un es kristījos mājas kristībās, lai garīgi vecajam cilvēkam mirtu ar Kristu un augšāmceltos tērpies Viņā! Pēc kristībām manī ienāca miers par paklausību, izveidojās tiešs kontakts ar Jēzu un grēks vairs manā dzīvē nedominē.

Vēl jāpiemin, ka mana un arī sievas garīgā dzīve

spēcīgi sāka mainīties, kad draudžu dibināšanas seminārā M4 iepazinām ļoti dedzīgus brāļus un māsas no Norvēģijas, ar kuriem iedraudzējāmies un iepazinām tādas Dieva atklāsmes kā īpaša Viņa klātnība, vīzijas, pravietošana un citu Gara dāvanu lietošanu ikdienā. Kad, kāda brāļa mudināts, sāku no rītiem pavadīt ilgstošu laiku ar Dievu lūdzot, lasot, klausoties, mana dzīve un sirds tika spēcīgi izmainīta un tiek mainīta joprojām.

Tu esi pieminējis, ka tavš vectētiņš ir bijis labs kristieša piemērs. Vai vari pastāstīt par viņu vairāk?

Patiešām – vectēvs (jeb opaps, kā viņu saucu), mācītājs Kārlis Biķis, ir ieguldījis ļoti daudz manā ticības izaugsmē. Bērnībā ar vecākiem un viņu kopā Rīgas centrā nodzīvoju pirmos savas dzīves 11 gadus, kuru laikā no viņa uzzināju daudzus Bībeles stāstus, to izskaidrojumus un personīgās liecības. Brīnišķīgs paraugs viņš man bija arī tad, kad pastaigājāmies Kirova parkā (tagadējā Vērmanes dārzā, kurā pēc “tumsas” gadiem zīmīgi atgriezās), kad varēju vērot, kā viņš vēl padomju

laikā gāja pie cilvēkiem, lai stāstītu par Jēzu. Tas uz mani atstāja lielu iespaidu.

Zinu arī to, ka vectēvam 40.to gadu sākumā ar ģimeni piedāvāja bēgt uz ārzemēm, bet viņš, lūdzot Dievu, saprata, ka jāpaliek kalpot Latvijā. Viņa turpmākā kalpošana vairākās draudzēs bija Dieva svētīta, neskatoties uz padomju sistēmas centieniem iebiedēt un traucēt. Arī viņa pieci bērni, ieskaitot manu tēti Pēteri, neztika bez KGB draudiem, taču palika nelokāmi ticības liecinieki. Piemēram, mans tētis bija iesaistīts ārzemēs drukāto latviešu Bībeļu ieviešanā Latvijā. Šie joprojām man ir ticības drosmes un degsmes paraugi.

Kādas Gara dāvanas tu esi novērojis darbojoties caur tevi?

Esmu piesardzīgs, kad cilvēki jautā - vai esi kristīts Svētajā Garā vai kādas tev ir dāvanas. Tās nav kā medaļas, ar ko dižoties, bet nopietna atbildība un, ja kristietis tās pareizi lieto, citi tās pamanīs bez informēšanas. Taču varu pieminēt, ka visizteiktāk manā dzīvē Svētais Gars darbojas caur evaņģēlista dāvanu, kas nereti vairāk ir bijusi sēšana, bet pateicos Dievam, ka arī pļauja ar augļiem. Dažkārt esmu manījis pie sevis darbojoties atziņas vārdu, garu izšķiršanu, dvēseļu kopšanas u.c. dāvanas, bet pats no sirds tiecos pēc pravietošanas, īpaši individuālas. Gara dāvanas var salīdzināt ar varavīksnes spektru, kad viena krāsa pāriet citā, tāpat dāvanām nav striktas robežas, turklāt īpašos gadījumos Dievs var dot arī tādu dāvanu, kas nav pamata dāvana.

Pastāsti, lūdzu, vairāk par savu ģimeni, arī par Zanes nākšanu pie Dieva un viņas nodarbošanos, bērniem!

Jau gadus iepriekš biju lūdzis Dievu par sievu - skaistu, gudru, ticīgu, labu māti, saimnieci. Sajutu pamudinājumu, ka vēlos draudzeni - mākslinieci, un izlēmu iestāties Mākslas akadēmijā ar mērķi ne tikai pilnveidoties, bet arī atrast sievu. Pēc neilga laika iepazinos ar īpašu meiteni - Zani, un viņa man iekrita sirdī. Mēs abi mācījāmies Vides dizaina nodaļā. Tiekoties liecināju par savu ticību un kaut gan sākotnēji viņa bija nedaudz skeptiska, Dievs pieskārs un viņa nodeva savu dzīvi Jēzum. Esam laimīgi, ka jau 9 gadus Dievs mūs ir svētījis

ar laulību un trim brīnišķīgiem bērniem - meitu Elizabeti (6), kura tagad uzsāk skolas gaitas, un diviem brašiem dēliem - Marku (4) un Raivo (1).

Esam daudz dažādus Dieva darbus piedzīvojuši savā dzīvē, bet spilgts piemērs Viņa reālai darbībai ir mūsu laulības saišu pilnīga dziedināšana un mīlestības atjaunošana, ko diemžēl pretinieks pirms vairākiem gadiem vēlējās salauzt. Slava Dievam par ģimenes atjaunošanu, jo tā ir kā maza draudze, ko var dēvēt par dievišķo pamata šūniņu, kam ir milzīga vērtība.

Dievs arī brīnišķīgi mūsu ģimeni vedis dzīvot ārpus Rīgas - Siguldas novadā, meža vidū, upītes krastā, kur bieži varam just Viņa tuvumu, mieru un prieku gan dabā, gan sirdī.

OTBD var redzēt tavas sievas gleznu izstādi. Vai vari nedaudz par to pastāstīt?

Jau pieminēju radošumu, kas nāk no Dieva, un mums katram ar uzticēto jāpagodina Viņš un jākalpo cilvēkiem, lai apliecinātu evaņģēliju. Zanei ir ne tikai labas interjera dizaina prasmes, ko viņa lieto ikdienā, bet arī talants gleznot un izteikt sirds domas grafiski. Es uzskatu, ka viņa caur savām gleznām sludina un pravieto Dieva sirdi un Viņa vēsti katram, kas gleznas aplūko un tajās iedziļinās. Kā Dievs viņu gleznošanā ievada, jājautā viņai pašai, bet vēlos pieminēt kādu zīmīgu epizodi.

Pirms trim gadiem, kad īpaši meklējām Gara dāvanas, Dievs spilgti apstiprināja, ka tās nav draudzē izgaisušas, kā nereti kristieši apgalvo. Kādā dievkalpojumā Rīgā nepazīstams mācītājs no Anglijas pirms svētrunas vērsās pie Zanes un teica, ka Dievam ļoti patīkot, ko viņa dara radoši un ka tam ir vērtība, un Viņš to svētīs. Šis pravietojums bija kā spēcīgs apstiprinājums tam, ka Dievs ir ar mums un ka viņš mūs vada, svētī!

Kāds bija jūsu ceļš uz Ogres draudzi?

Pirms nedaudz vairāk kā trim gadiem mūsu ģimenes dzīvē bija posms, kad bijām iesaistīti kalpošanās, taču paši izsalkuši pēc garīgās barības. Saņēmām pravietisku vārdu, ka mums nepieciešams garīgo izsalkumu remdēt dzīvā Dieva Vārdā, draudzē. Sekoja ceļš, pa kuru Dievs

Kopā ar vecvecākiem un tēvu. Foto: No personīgā arhīva

vadīja uz Ogres draudzi, kas nu jau 3 gadus ir mūsu garīgās mājas. Kaut gan katrai draudzei ir kur tiekties, augt, tomēr esam ļoti pateicīgi, ka šeit jūtama draudzes un vadītāju vēlme pēc dzīvām attiecībām ar Dievu!

Tu kopā ar citiem uzsāki kalpošanu Mālpilī. Vai vari pastāstīt, kā līdz šim gājis un kādi ir tālākie plāni?

Jau iepriekš biju dažiem Mālpilī liecinājis par Kristu, bet pagājušā gada beigās lūgšanā Dievs lika sirdī un arī citādi apstiprināja uzsākt "Alfa kursu". Kursa laikā Dieva Gars bija brīnišķīgi jūtams un lekcijas kopumā apmeklēja 35 cilvēki no Mālpils un dažādām apkārtnes pilsētām. Mūsu vietējo komandu regulāri papildināja arī kalpotāji no Ogres draudzes.

"Alfa kursu" izgāja gan kristieši no citām konfesijām, kuri tika iedrošināti dziļākām personiskām attiecībām ar Dievu, gan cilvēki ceļā pie Kristus, kas iepazīna evaņģēlija būtību. Draudzes dienās māsa Ilga pieņēma ūdens kristību. Pēc kursa beigām turpinājām regulāras tikšanās, ko gan augustā īslaicīgi pārtraucām. Mēs vēlamies, lai arī tālākie plāni nav mūsu plāni, bet Dieva ceļš un vadība. Doma ir no septembra turpināt atkal tikties, lai studētu Bībeli, un arī lūgt un klausīties Viņu, lai saprastu, kādā formātā vislabāk to darīt.

Par ko visvairāk deg tava sirds un kas ir tava

"svētā neapmierinātība"?

Dieva iedvesmota sirds degsme jeb neapmierinātība ar laiku arī var mainīties, bet man personīgi jau kādu laiku tā ir – lai Draudze, Kristus Līgava būtu dzīva un karsta, nevis remdena vai pat nedzīva. Remdena un pusdzīva draudze jeb reliģiozi nomināla kristietība ir laba augsne pievilšanai un atkrišanai draudzes iekšienē, ko pretinieks diemžēl diezgan rezultatīvi cenšas izmantot.

Lai tā nebūtu, svarīgas ir gan individuālas, gan draudzē praktizētas tiešas un dzīvas attiecības ar Dievu visā – lūgšanās, vārdā, slavēšanā, kalpošanā un sadraudzībā. Svarīgi arī nošķirt dvēseliskas vai prāta un emociju attiecības no dziļām, garīgām attiecībām ar Dievu, jo nereti, arī man tā ir bijis – prāta ticību uzdodu par garīgu, taču tā nav. Dievs ir Gars, un mums ar Viņu galvenā saskarsme ir garā, nevis dvēselē. Mums jāstaigā Dieva Garā, tad dvēsele un miesa pakļausies. Diemžēl daudzi kristieši gadiem neizprot šīs lietas, domājot, ka viss ir kārtībā. Caur to rodas risks, ka sevi, savas vēlmes, dzīvi sākam kontrolēt mēs paši, taču šī kontrole pilnībā jānodod Dievam!

Tu esi pazīstams ar to, ka centies celt gaismā nebibliskas mācības Latvijas kristietībā. Kāpēc?

Jau pieskārāties "svētajai neapmierinātībai" un mana sirds deg arī par pareizi interpretētu, nesagrozītu Dieva Vārdu. Kā Pāvils saka – esi

nomodā par mācību! Pēdējā laikā kristīgajā vidē strauji ienāk integrāli liberālā teoloģija, kam nav biblisku robežu, un to diemžēl sludina arī zināmi vadītāji, mācītāji, pat izdod un tirgo maldū grāmatas.

Man nav bijis tā, ka Dievs balsī tieši devis kādas norādes, ko darīt, vispār esmu piesardzīgs ar tekstiem "man Dievs teica". Taču, pirms pats kādas lietas esmu cēlis gaismā, varu teikt, ka esmu lūdzis un klausījies, tad sajutis tādu kā dievišķu pamudinājumu, pēc kura, kā saku, vairs "nevar nedarīt".

Bet pat tad, kad esmu kādas lietas sagatavojis publicēšanai, vienmēr uzmetumu nosūtu vairākiem brāļiem un māsām, arī mācītājiem, lai viņi izsaka viedokli. Parasti tas bijis pozitīvs, kas arī ir par iedrošinājumu. Šo publikāciju mērķis nav tiesāt, bet celt gaismā Draudzes iekšienē esošos pretinieka perēkļus, ar mērķi Draudzi attīrīt un celt. Tam ir sekojuši arī rezultāti un Dieva apstiprinājumi.

Arī apustulis Pāvils aicina izmest Jauno ārā no sava vidus. Pat ja dažkārt no kādiem ticīgajiem esmu saņēmis nepamatotu kritiku, nopēlumu un atgrūšanu par savu darbību, tomēr vienmēr atceros, ka Dievam vairāk jāklausā, nekā cilvēkiem.

Kā varam par tevi aizlūgt?

Parasti, ja iesaisties kalpošanā vai garīgajā cīņā, pretinieks neuzbrūk tieši, bet nereti - netieši un viltīgi. Dieva Vārds saka - pāri visam sargi savu sirdi. Tā ir mana un ģimenes lūgšana, lai mūsu sirdis ir tīras, lai tās pieder Jēzum kā Kungam, lai motivācija darīt kādas lietas Dievam ir tīra un no Viņa nākoša. Vēl aicinu arī lūgt par kalpošanu Mālpilī un Ķeipenē, lai "tumsa" netraucē Dievam vest cilvēkus pie Sevis, un par Viņa redzējumu šīm abām misijām.

Kāds būtu tavs novēlējums Latvijai 100 gadu jubilejā?

Pirmkārt, lai Dievs vispār atklāj sabiedrībai, ka viss nav tikai matērija, ka šī dzīve un redzamais nav viss, jo daudzi dzīvo patērētāju kulta iemidzināti. Otrkārt, protams, lai šie cilvēki satiekas ar Jēzu personīgi, jaunpiedzimst! Treškārt, lai varētu notikt iepriekšminētais, lai Dievs aizdedzina, pat sapurina visus esošos, iemigušos kristiešus, lai viņi kļūst par Kristus glābšanas vēsts lieciniekiem, pilnvērtīgiem mācekļiem, kas dara citus par mācekļiem!

Ja katrs Latvijas kristietis pie Jēzus atvestu kaut vai tikai 3-4 cilvēkus, tā būtu varena atmoda, kas mūsu zemei tik ļoti vajadzīga! Ne visi ir mācītāji vai evaņģēlisti, bet mēs visi esam Kristus liecinieki, ar savām dāvanām un aicinājumu. Lai Dievs atklāj tās mums katram un aizdedzina sirdis liecināt!

Vai ir vēl kaut kas, ko tu vēlētos piebilst?

Īpaši vēlos uzsvērt - svarīgākais mūsu dzīvē - dziļas un patiesas mīlestības attiecības ar Dievu. Tā ir visa mūsu dzīves jēga - būt attiecībās ar Dievu un visā pagodināt Viņu. Un tad seko mīlestība, rūpes pret līdzcilvēkiem, vispirms ģimenē un Draudzē, tad sabiedrībā. Ja būs patiesas attiecības ar Dievu, mēs pazīsim Viņu, mūsos vairosies Gara augļi un ar Gara dāvanām mēs celsim un pavairosim Draudzi. Pēc tā visa ir jāticē, bet vēlreiz uzveru - vissvarīgākais ir Dievs Pats, regulāras un dzīvas attiecības ar Viņu!

Tā kā dzīvojam pēdējos laikos, tad diemžēl pievilšanas, ne tikai sabiedrībā, bet Draudzē ies arvien plašumā. Bībelē ir teikts - lai pieviltu, ja iespējams, pat izredzētos... Mums jābūt gataviem uz to, tādēļ lai pastāvētu, manuprāt, pamatā ir vajadzīgas trīs lietas - tīrs Vārds, tīrs Gars un tīrs trauks. Ar to domāju - pareiza izpratne un nesagrožīta Bībeles mācība, Svētā Gara darbība bez miesiskiem un pretinieka "piejaukumiem" un garīgi tīrs Dieva bērns ar pareizu motivāciju. Lai Dievs jūs ikvienu un mūs visus kopā draudzē attīra no liekā, piepilda ar Savu Garu un vada!

DIEVS - MANS VISS VISĀ

Grāmatas "Izlaušanās" autors, meklējot patiesu kristietību, piedzīvoja Dieva Vārda "*..ne ka mēs paši būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva*" (2. Kor. 3:5) atklāsmi savā dzīvē. Bija nepieciešami četri lieli pagriezieni viņa dzīvē, lai bijtībā izvēlētos Dieva kā Kunga piedāvāto dzīves ceļu.

"Džim, vai tu atnāksi nākamajā mēnesī uz sapulci un padalīsies ar pārējiem aģentiem savas veiksmes noslēpumos?" vaicāja nekustamā īpašuma aģentūras īpašnieks.

"Ar lielāko prieku," atbildēju un laimīgs devos savās gaitās. Jutos glaimots. Galu galā, toreiz, kad sāku strādāt kā nekustamā īpašuma aģents, vairākums šo pašu profesionālo aģentu prognozēja, ka savos kalnos nomiršu badā. Tagad mani profesionālie panākumi pārsniedza viņējos, daļēji pateicoties faktam, ka savā ielejā darbojos bez konkurentiem. Tas nozīmēja, ka es šeit saņēmu visus piedāvājumus un veicu visus darījumus..

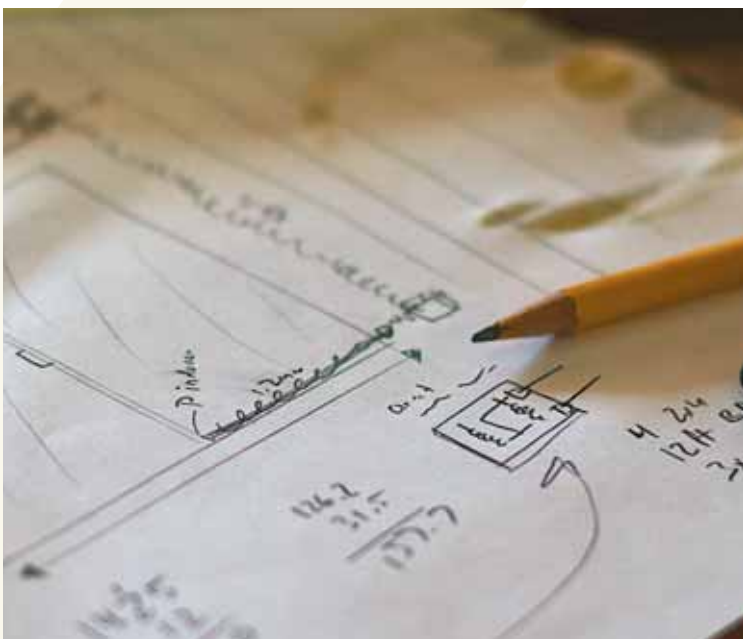
Viss bija labi līdz manam klusajam laikam ar Kungu nākamajā rītā. Kungs man uzdeva jautājumu, uz kuru man nebija gatavas atbildes: "Džim, vai tu izstāstīsi aģentiem savu panākumu patieso iemeslu? Vai arī tu grasies runāt tikai par savu cilvēcisko lomu?"

"Bet, Kungs," es protestēju, vēloties novirzīt sarunu no šīs tēmas, "viņi nevēlas zināt par Tevi, Profesionāli, kurš stāv aiz manām metodēm. Viņus interesē tikai mani paņēmienu."

Zināju, ka uzņēmējdarbībā iesaistītie cilvēki negaida nekādas garīgas atklāsmes, un manā prātā norisa cīņa. Kas notiktu, ja es patiešām atklātu savu panākumu patieso noslēpumu? Varēju iztēloties, kā viņi mani pārtrauc manas runas vidū un vairs nevēlas klausīties. Pat, ja viņi tūlīt nepadzītu no sanāksmes, es zināju, ka viņi mani nesaprastu un atgrūstu. "Nē, Kungs, es to nevaru!" Bet Dievs turpināja runāt uz mani, un beigu beigās apsolīju, ka atklāšu viņiem savas veiksmes patieso noslēpumu.

Pienāca sanāksmes diena. Es drebošu sirdi stāvēju uz paaugstinājuma, raugoties uz vīriem un sievietēm, kas bija sanākušī, lai dzirdētu manu panākumu noslēpumus.. jutu, ka man pilnībā jāpaļaujas uz Dievu. Tā nebija pirmā reize, kad manā sirdī cīnījās bailes un paļāvība uz Dievu.. Bet, pirms turpinu, gribu pastāstīt par to reizi, kad man pietrūka gaisa!

Biju mācījies niršanas principus un sapratu iesaistīto fizikas likumu darbību. Sasniedzis karjera dibenu piecpadsmit pēdu dziļumā, sapratu, ka mana peldspēja ir nedaudz par mazu, jo pastāvīgi tuvojos grūtij, ar pleznām saceļot nogulumu mākoņus, kas aizsedza skatu un darīja niršanu mazāk patīkamu. Zināju, ka vajadzētu nedaudz papildināt gaisa daudzumu vestē, un es paceltos virs karjera dibena. Tā es atlaidu reduktoru, pieliku iemuti vestei un pūtu, un pūtu. Bet kāda iemesla dēļ nespēju iedabūt gaisu vestē. Kā sapratu vēlāk, šis iemesls bija dziļums.. es

nespēju ar savām plaušām radīt tik lielu gaisa spiedienu, kas pārsniegtu ūdens spiedienu uz vesti.. turklāt izpūšot no plaušām gaisu, šāda apkārtējā spiediena rezultātā cilvēks patiešām paliek bez gaisa plaušās. Tad vēl viena iesācēja kļūda - es nespēju atrast reduktoru, kurš bija piestiprināts pārāk augstu un biju uz panikas robežas. Izmantoju pēdējo variantu – strauji peldēju augšup. Apmēram pusceļā tas notika – mēģināju ieelpot, bet apkārt bija tikai ūdens. Es uzzināju, kā jūtas slīkstošs cilvēks. Rāvu ar abām rokām, un, jostai nokrītot un vestei piepūšoties, klepodams un rīstīdamies izsprāgu virs ūdens. Peldēdams virspusē, biju pateicīgs par gaisa jūru visapkārt. Atrodoties šajā naidīgajā vidē, biju pilnībā atkarīgs no elpošanas aparāta. Tiklīdz pazaudēju saikni ar to, vide, kurā atrados, tiecās mani bez žēlastības iznīcināt.

Mēs visi dzīvojam grēka pilnā pasaulē, vidē, kādā Radītājs mums dzīvot nebija paredzējis. Tāpēc vienīgais, uz ko varam paļauties, ir Dievs, mūsu “elpošanas aparāts”. Kad mēs zaudējam šo pilnīgās atkarības sajūtu no Viņa, mēs nonākam grēka un ļaunuma vilņu varā.

Visa mūsu dzīve šķiet veidota tā, lai mūs kavētu piedzīvot šo ik brīža paļāvību uz Dievu. Dzīve ir tik devīga! Visvisādas domas un jūtas iznirst no nez kurienes un pieprasa mūsu uzmanību. Mūsu interesi savaldzina reklāmas modeļu kairais skaistums. Modernās mūzikas decibeli

un hipnotiskais ritms uzstāj, lai mēs klausītos. Mūsu pašu miesas tieksmes, vēlmes un prasības pieprasa savu ar neatlaidīgu intensitāti. Ja vien neuzturam pastāvīgu atkarību no Dieva, nav nekāds brīnums, ka šķiramies no Viņa.

Vairumam no mums ir iedzimtas ilgas pēc draudzīgas komunikācijas ar Dievu. Bet realitātē, vienalga, pēc kā mēs ilgotos, galu galā mēs komunicējam paši ar sevi. Mēs prātojam un raizējamies par to, kas varētu notikt nākotnē. Šī nosliece analizēt savu situāciju bieži vien ir par iemeslu tam, kāpēc mums neizdodas izveidot dzīvu, jēgpilnu paļāvību uz Dievu. Tā kā mēs visu esam izprātojuši un prātodami nonākuši pie saviem pašu secinājumiem, mums kļūst tik viegli ignorēt kluso balsi, ar kuru Dievs uzrunā mūsu apziņu.

Atgriežoties pie sanāksmes dienas.. Daudzējādā ziņā garīgajiem līderiem ir līdzīga dilemma – līdzdalīt populāro, gaidīto vēsti vai arī riskēt un būt nepopulāriem, izpelnīties kritiskus komentārus, bet sniegt klausītājiem vēsti, kas var izmainīt viņu dzīves.

Sāku savu prezentāciju par labākajām pārdošanas metodēm un pārdevēju un pircēju attiecībām. Pēc tam sacīju: “Ja jūs sekosiet šiem soļiem, par kuriem nupat stāstīju, jūs savā darbā gūsiet panākumus, bet ne tādus, kādi ir bijuši manā praksē. Tas ir līdzīgi kā ar mana dēla

cepumu recepti. Visiem garšo viņa cepumi, un viņš labprāt dalās savā receptē ar visiem, kas to vēlas, bet, kad viņi aiziet mājās un mēģina cept paši, tad konstatē, ka gluži tik labi viņiem nesanāk. Tas ir tāpēc, ka mans dēls ieliek mīlestību un lūgšanu, lai Kungs svētītu Viņa pūles, un Dievs to arī dara.

Draugi, tā ir arī manu panākumu slepenā sastāvdaļa – saikne ar Kungu Jēzu Kristu katru dienu un brīdi. Dievs piesūta man klientus, sagādā jaunus piedāvājumus, rūpējas par mana darba un manas personiskās dzīves visiem aspektiem. .. Es uzticu Viņam pilnīgi visu, tāpēc arī varu Viņam pajautāt, kurš būtu vislabākais īpašums manam klientam – galu galā es taču zinu, ka Viņš katru klientu pie manis ir atsūtījis ar noteiktu nolūku. Tas man dod iespēju nolikt malā savas ambīcijas un, piemēram, pateikt: “Es jums gribu sacīt, ka jūs sievai nepatiks dzīvot tik tālu no pilsētas. Šī vieta viņai ir pārāk vientuļa.”

Draugi, manu panākumu noslēpums ir tas, ka viņu – manu klientu – patiesais nekustamā īpašuma aģents neesmu es, bet gan Dievs!”

Es tik ļoti baidījos no auditorijas reakcijas, bet vismaz 90 procenti no klātesošajiem pateicās man par prezentāciju.

Un kā ar jums? Zinu, ka nevarat ar prieku dzīvot dzīvi, kāda tā bijusi iepriekš. Ir grūti elpot bez elpošanas aparāta. Vai vēlaties mēģināt paļauties uz Dievu un būt atkarīgs no Viņa visās lietās? Vai atļausiet, lai Viņš ir jūsu viss visā – ikvienā lietā, ko jūs darāt vai domājat? Viņš aicina mūs: “Nāciet pie manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas” (Mateja 11:28).

Iznāciet ārā. Nāciet, lai Viņš kļūst jums par visu. Pāvils sacīja: “Tērpieties Kungā Jēzū Kristū.” Viņš ir jūsu elpošanas aparāts. Viņš ir vienīgais, kurš dod iespēju izdzīvot šajā grēka pasaulē. Kad esat tērpieties Viņā, nekad vairs nešķirsieties no Viņa!

Manā dzīvē ir bijuši vairāki nozīmīgi pagrieziena punkti. Vai es labprāt gribēju ļaut Dievam tādu varu manā dzīvē?

Pirmkārt, es nolēmu veikt šīs izmaiņas un pieņemt Viņa atklāto gribu manai dzīvei. Tādējādi izmainījās veids, kā es uztvēru pats sevi un savu ģimeni. Pārtraucu smēķēt un dzert, jo tagad raudzījos uz savu ķermeni kā Dieva namu. Kristus bija miris par mani un atpircis mani par savas dzīvības cenu, tāpēc es vairs nepiederēju sev pašam.

Otrais pagrieziena punkts pienāca tad, kad Dieva vārda izpratne vadīja mani pievienoties draudzei, kas atšķīrās no tās, kurā biju uzaudzis. Daži cilvēki maina konfesijas tā, kā vairums no mums maina kreklus, bet man tas bija pasauli satricinošs solis.. Man nebija viegli atzīt, ka tas vien, ka vecāki no visas sirds mani bija audzinājuši un mācījuši noteiktus uzskatus, nedarīja man reliģiju par praktisku, dzīvi mainošu spēku.

Trešais pagrieziena punkts bija tad, kad Dievs mani pārliecināja pārcelties uz dzīvi kalnos un atzīt, ka mums nepieciešama patiesa atgriešanās. Tā bija cīņa, jo tik daudzi, kurus bijām uzskatījuši par pamatotiem kristiešiem.. pūlējās pārliecināt, ka mēs kļūdāmies. Tagad mēs bez šaubām uzskatām, ka mūsu izvēle bija pareiza.

Ceturtais pagrieziena punkts bija tad, kad Dievs aicināja pilna laika kalpošanā. Mēs nebijām nevienam parādā, un es strādāju tikai trīs dienas nedēļā. Te nu es baudīju lielisko dzīvesveidu, uz kuru Dievs mani bija aicinājis, un man bija jāpieņem lēmums, ko darīt ar Dieva aicinājumu doties tālāk. Dārgo lasītāj! Arī jūsu dzīvē ir pagrieziena punkti. Nezinu, kas tas ir, uz ko Dievs aicina jūs, kāds lēmums jums jāpieņem, bet jūs to zināt, un Svētais Gars to zina.. Viņš vēlas, lai jūs izvēlaties dziļākas attiecības ar Viņu.

*Pēc Dž. Honbergera grāmatas “Izlaušanās”,
sagatavojusi Liene Pandare*

NEGRIBĒTĀS PĀRMAIŅAS

Latvijas okupēšanas laiks atnesa negribētas pārmaiņas baptistu saimei un tās darbībai. Tās nesa pretī ciešanām un bēdām. Baigā gada notikumi Latvijas baptistu draudžu historiogrāfijā ir maz pierakstīti un vēl mazāk atrodami laikmeta dokumenti. Par paša Baigā gada jēgu Latvijas vēsturē liecību ir pietiekami daudz, un kā savas valsts pilsoņi Latvijas baptisti bija pakļauti visām šīm kopīgajām bēdām un ciešanām. Raksturīgi tomēr, ka gan Baigā gada notikumos, gan vāciešu okupācijas apstākļos baptistu draudzes spēja atrast kādu pozitīvu darbību, kādu liecības veidu savas daudzciekušās tautas vidū. Un tāpēc arī šo laiku nosaka ne tikai pazaudētais un iznīcinātais, bet arī apliecinātais un padarītais.

Boļševiku terors

Stāsta, ka jau pirmajā padomju okupantu ienākšanas dienā Rīgā čekas aģenti esot devušies uz Pestīšanas templi un taujājuši pēc V.Fetlera. Tad un vēlāk padomju domāšanā tika veidots uzskats, ka V.Fetlers ir bijis Rietumu pasaules spiegu iesūtītājs Padomju Savienībā...

Viena no pirmajām padomju okupantu darbībām bija Savienības nama atņemšana "kultūras iestāžu" vajadzībām. J. Rīss un R. Ekšteins naivi domāja, ka saruna ar Izglītības ministru J. Lāci varētu ko izmainīt. Protams, ka nē. Atņemti tika arī Pestīšanas templis Rīgā, Daugavpils draudzes Baltā baznīca un Krustpils draudzes dievnams.

Mācītājs A.Mēters savā autobiogrāfijā raksta:

"1940. gadā, krievu armijai okupējot Latviju, arī mūsu dzīvē šis tas mainījās. Pildīju gan vēl tos pienākumus, kādi mums bija uzlikti Savienības darbā, bet tos tagad varēja skaitīt tikai kā blakus nodarbošanos. Tagad darbadienās un arī svētdienās līdz ar daudziem citiem tūkstošiem bija jāiet darbā pie Vaiņodes aerodroma būves."

1940. gada 27. septembrī tika slēgts Garīgais seminārs, bet 11. oktobrī tika izdota LPSR Izglītības Tautas komisāra J. Lāča pavēle par J. Rīsa atbrīvošanu no Garīgā semināra direktora

amata.

Taču arī šajos apstākļos draudzes turpināja savu darbību. Nav ziņu par kopdarba aktivitātēm. Par darba noskaņojumu šai laikā liecina arī kāda māc. A.Vegnera vēstule, kas 1940. gada 3. novembrī rakstīta Kuldīgas draudzes vadībai:

"Dieva darbs vēl visur tiek darīts. Un vajadzības ir lielākas nekā agrāk, jo visi ārzemju pabalsti, ko daži darba lauki, sevišķi Latgalē, saņēma, tagad ir nogriezti. Tāpēc mums pašiem jāsadodas roku rokās un sirsnīgi, pašaieliedzīgi jāstrādā. Ja vajadzīgs, atrausim paši kaut ko no savām dienīšķām vajadzībām, bet neļausim ciest mūsu Meistara lielajam darbam."

Baigā gada pašā noslēgumā Latvija piedzīvoja vienu no traģiskākajiem notikumiem savā vēsturē – iedzīvotāju masveida iznīcināšanas akcijas sākumu 14. jūnijā. Boļševistiskais terors parādīja sevi visā savā nežēlīgumā. Šo, no savas zemes atrauto, vidū bija arī ap 200 baptistu, to skaitā V. Fetlera brālis Roberts Fetlers ar ģimeni, Golgātas draudzes Misiones pulciņa vadītājs mācītājs Jānis Bormanis, LBDS viceprezidents Jānis Laudams ar sievu Ilzi u.c.

Boļševistiskais režīms jau 1930-tajos gados bija nīcinājis simtiem latviešu baptistu Krievijas latviešu baptistu draudzēs, tagad tas notika Latvijā un notiks vēl, pēc Otrā pasaules kara Latvijā atkal valdot padomju okupācijai.

Vācu okupācija

Otrā pasaules kara laiku var raksturot ar dzejnieka A. Eglīša vārdiem: "Dievs, tava zeme deg!" Latvijā ienāca vācu karaspēks. Daudzi brīvi uzelpoja. Taču tas bija karš, tā bija vāciešu okupācija, tā arī bija nāves pļauja, cilvēkam iznīcinot cilvēku. Kara laukos un aizmugurē, vienā un otrā pusē, bojā gāja miljoniem cilvēku. Tikpat nežēlīgs, cik nežēlīgs bija boļševiku terors, bija fašistu terors. Iznīcināti tika ne tikai idejiskie ienaidnieki – boļševiki un viņu pakalpiņi, bet ļaudis pēc viņu piederības vienai vai citai tautai,

Latvijas baptistu mācītāju sanāksme trimdas laikā Vācijā 1948.gadā

pēc viņu veselības stāvokļa, pēc viņu uzticības kristīgajai pārlicēbai. Vācu okupācijas vara 1941. gadā nošāva mācītāju J. Jansonu un māc. J. Švarcu.

Daudzi dievnami tika pārvērsti par kazarmām un noliktavām, dievkalpojumu skaits tika samazināts. Kara darbības apstākļos tika nopostīti draudžu dievnami – Bātas, Embūtes, Gramzdas, Gulbenas, Priekules Ciānas, Priekules lauku, Veldas u.c. 1942. gadā oficiāli savu darbību izbeidza Apriķu un Šķēdes draudzes.

Par vācu okupācijas laikā veikto draudžu kopdarbu (1941.-1944.) ir saglabājušās diezgan daudz liecību. Notika gan Mācītāju brālības sanāksmes, māc. K. Zingera vadītie Bībeles korespondences kursi, māc. K. Lejasmeijera rīkote Pārdomu vakari. Kara laika izraisīta parādība bija sludinātāju ordinēšana mācītāja amatā, jo mācītāja amats un attiecīgs apkopjamo dvēseļu skaits (500 cilvēki, kas bija ne tikai draudzes locekļi, bet arī viņu bērni un citi ģimenes locekļi) garantēja mācītāja atbrīvošanu no iesaukšanas armijā. Pavisam kara laikā mācītāja amatā tika ordinēti 14 sludinātāji. Tāpat no baptistu saimes aktivitātēm jāatzīmē Dziesmu dienas, Māsu sanāksme un LBDS kongress.

Bēgļu gaitas

Sākot ar 1944. gada otro pusi, tam sekojošais laiks līdz pat kara beigām bija masīvas bēgšanas laiks uz Rietumiem. Bēga ne tikai no kara briesmām – tās bija pieredzētas un pārdzīvotas. Bēga no boļševisma nežēlības. Vācu okupācijas

vara šo bēgšanu visādi sekmēja, dažkārt pat piespieda to darīt.

Un tomēr dzimtenē palikušie nekad nav nosodījuši prom aizbraukušos, jo Otrā pasaules kara beigās Latvijas iedzīvotājiem bija vienādi smagi – vai izšķirties par bēgļu gaitām nepazīstamas un arī izpostītas pasaules virzienā, vai izšķirties par palikšanu dzimtenē un apzināti sagaidīt savas valsts un tautas iznīcinātājus arī pēckara apstākļos. Pie tam vairums bēgļu bija pārlicēcināti, ka tā ir īslaicīga prombūtne no Latvijas un drīzi viņi atgriezīsies savā ierastajā dzimtenē. Likās neticami, ka Rietumu lielvaras varētu atstāt Eiropas mazās tautas boļševiku vardarbībai, taču tieši tā tas notika...

“Pamatā visam tomēr bija mūsu visu karsta vēlēšanās, cik vien drīzi iespējams, atgriezties no visām okupācijas varām brīvā Latvijā. Bet ar katru nākošo dienu tomēr noskaidrojās, ka mums jārēķinās ar nenoteikti ilgu trimdas dzīvi,” raksta māc. Ā. Klaupiks.

Jau kuro reizi Latvijas baptistu draudzes piedzīvoja tās locekļu atšķelšanu. Un nākotnē piedzīvos vēl... Varētu likties, ka tādiem notikumiem var sekot tikai draudžu darba izsīkšana. Un tomēr nē. Dievam joprojām bija un ir Savs nodoms arī pie un caur baptistu draudzēm Latvijā. Un, Dieva rokas sargāti un uzturēti, Latvijas baptistu vairums svešumā neaizmirsā savu dzimteni un savas draudzes.

Izmantojot Jāņa Tervita "Latvijas baptistu vēsturi", materiālu sagatavoja Dainis Pandars

VĪRU SALA

Pasākums "Vīru sala" no 10. līdz 11. augustam Daugavas krastā, atpūtas kompleksā "Beburu nams" sapulcināja vairāk nekā 30 dalībnieku, un arī man bija gods tajā piedalīties jau otro reizi. Ja pirms 2 gadiem ierados ar daudziem jautājumiem, tad šogad jau paņēmu līdz 4 draugus, kuriem mācēju atbildēt pārsvarā uz tiem pašiem jautājumiem. Viņiem bija iespēja pabūt ticīgu vīru kompānijā un pārliecināties, ka mums visiem pamatā ir vieni un tie paši izaicinājumi, bet ir atšķirīgi veidi, kā tikt galā ar stresu, bailēm, atbildību un daudzām citām lietām, kurās būtu jāizpaužas vīrišķībai.

Pirmās dienas vakarā pie ugunsкура sarunām mūs iedvesmoja basketbola treneris Artūrs Visockis-Rubenis, kurš nupat ar U-18 izlasi izcīnīja Eiropas čempionāta sudraba godalgas. Viņš citēja Mateja ev. 5:13-16, aicinādams vīrus būt par pasaules gaišumu, rādot piemēru citiem vīriem un saviem bērniem, jo tikai tā var panākt pozitīvas pārmaiņas sabiedrībā. Viņš aicināja katru pildīt savu darbu pēc labākās sirdsapziņas ar pilnu atdevi, tādejādi godinot savu Radītāju. Artūrs iedvesmu darba turpināšanai savulaik bija ieguvis kādā no GLS sanāksmēm, kad saprata, cik svarīgi ir mīlēt savus tuvākos, savu darbu un nebaidīties no tā, ko padomās citi.

Pēc tam ar savu dzīves pieredzi dalījās uzņēmējs Rihards Mencis, kurš ik dienas ir ciešās attiecībās ar Dievu, un deva padomus, kā kļūt par veiksmīgu uzņēmēju, apieties ar naudu, vadīt komandu, un daudzus citus vērtīgus ieteikumus.

Diskusijas turpinājās dažādās grupās pie ugunsкура un pirtī, un tā bija lieliska iespēja ikvienam saņemt atbildes uz jebkuriem jautājumiem, kuri nodarbina vīru prātus - arī tiem, kurus ikdienā uzdot varbūt esam pārāk kūtri. Pamazām nogurums ņēma virsroku un cits pēc cita vīri izklīda pa teltīm. Vakara makšķernieki tika atalgoti ar dažām zivīm un krāšņo bolīda sadegšanas skatu virs naksnīgās Daugavas ainavas.

Makšķernieki bija arī tie, kuri pirmie cēlās uz rīta copi un tika atalgoti ar lielāko lomu. Pēc tam visi tika saaicināti pie rīta putras katla, lai pēc brokastīm uzklausītu mācītāju no Helsinkiem Risto Kīru. Viņš kopā ar diviem saviem ceļabiedriem bija pievienojies mūsu kompānijai, lai akcentētu 1. Mozus grāmatas trešo nodaļu, kurā parādās Ādama grēka sekas - bailes, kauns un vainas apziņa. Šīs sekas joprojām ir izaicinājums mūsdienu vīrietim. Mācītājs atgādināja, ka ir bezjēdzīgi pašiem censties tikt galā ar šīm problēmām, jo tas tikai vēl vairāk pasliktinās situāciju. Risinājums ar Dieva žēlsirdību jau ir sagatavots un atliek tikai nodot to visu Jēzus Kristus rokās, kurš tieši šī iemesla dēļ nesa mīlzīgo upuri. Ir muļķīgi šo dāvanu nepieņemt un noniecināt. Pēc šīs uzrunas mans draugs atzinās, ka beidzot ir sapratis, ko es viņam vēl iepriekšējā dienā centos izskaidrot par Jēzus Kristus nozīmi. Tas tikai liecina par to, ka par mums pašsaprotamām lietām ir jārunā atkal un atkal, jo kādam, kurš ir uz atklāsmes ceļa, tas ir ļoti svarīgi.

Pēc svētbrīža varēja sākties dažādas prāta un fiziskā spēka pārbaudes aktivitātes. Sadalījāmies 5 komandās pa 6 un vispirms noskaidrojām, kura komanda izdzīvotu, ja nonāktu laivā Atlantijas okeāna ūdeņos. 15 izglābšanai nepieciešamos priekšmetus vispareizāk sarindoja gados jaunākā komanda. Izrādās, ka mazais spogulītis dod lielākas cerības izdzīvot, nekā armijas pārtikas kaste, jo ar spogulīti var padot signālu gan uz lidmašīnu, gan garām ejošu kuģi, bet pārtikas kaste tikai paildzinātu dzīvi uz laivas bezcerīgā situācijā. Interesanti bija secināt, ka individuālie rezultāti atsevišķiem spēles dalībniekiem bija pārsvarā sliktāki par vidējo komandas rezultātu. Ja komandas līderis spēja ieklausīties komandas dalībnieku viedokļos par dažādu priekšmetu lietderību, nevis uzspieda citiem savu versiju, komandai bija lielākas izredzes uz uzvaru.

Pēc tam sekoja aktivitāte ar nosaukumu "Bagātību sala", kur bija nepieciešams gan spēks

Basketbola treneris A.Visockis-Rubenis iedvesmo vīrus. Foto: Artis Robalds

un atjautība, gan arī ātra orientēšanās Bībeles tekstos un veiksmē. Piecas vīru komandas viena pēc otras devās ar laivām uz kartē norādīto salu, kur pēc dotajām norādēm Bībelē bija jāatrod un jāsalasa 7 “dārgumi”, un pēc iespējas ātrāk jāatgriežas izejas punktā. Ja kādu no dārgumiem neizdevās atrast, bija jāveic attiecīgs skaits soda apju ap salu. Ko Jūs meklētu, ja vienīgā norāde uz dārguma atrašanos vietu būtu, piemēram, Sal. pam. 26:21? Šo dārgumu zem oglēm atrada visi, jo ugunskurs uz salas bija viegli atrodams. Grūtāk bija atrast krūmos paslēptu luksturīti ar sveci (Lūk. 8:16) un baļķi (Mat. 7:3), jo kāds bija pamanījies pacelt koka gabalu tā, ka visi dārgumi izbira zālē. Bet kastīti ar dārgumiem ābelē (Jer. 17:8) daži neatrada, jo neiedomājās paskatīties uz augšu. Ar laiku 14 minūtes un 15 sekundes visātrākā izrādījās komanda, kuras vidējais vecums bija vislielākais. Atrastie dārgumi, protams, nebija atrastie krāsainie akmentiņi, bet gan gūtās atziņas.

Pēc sātīgas zivju zupas sekoja fitbols – tas pats futbols, tikai bumbas vietā lielā un mīkstā fitnesa bumba, lai piedalīties varētu gan pieredzējušāki futbolisti, gan iesācēji. Vīrišķīgais sacensību gars arī te izpaudās spilgti, jo komandas panākumu vārdā sevi netaupīja neviens. Ar minimālu pārsvaru 2:1 uzvarēja Ogres komanda, sīvā cīņā pārspējot rīdziniekus.

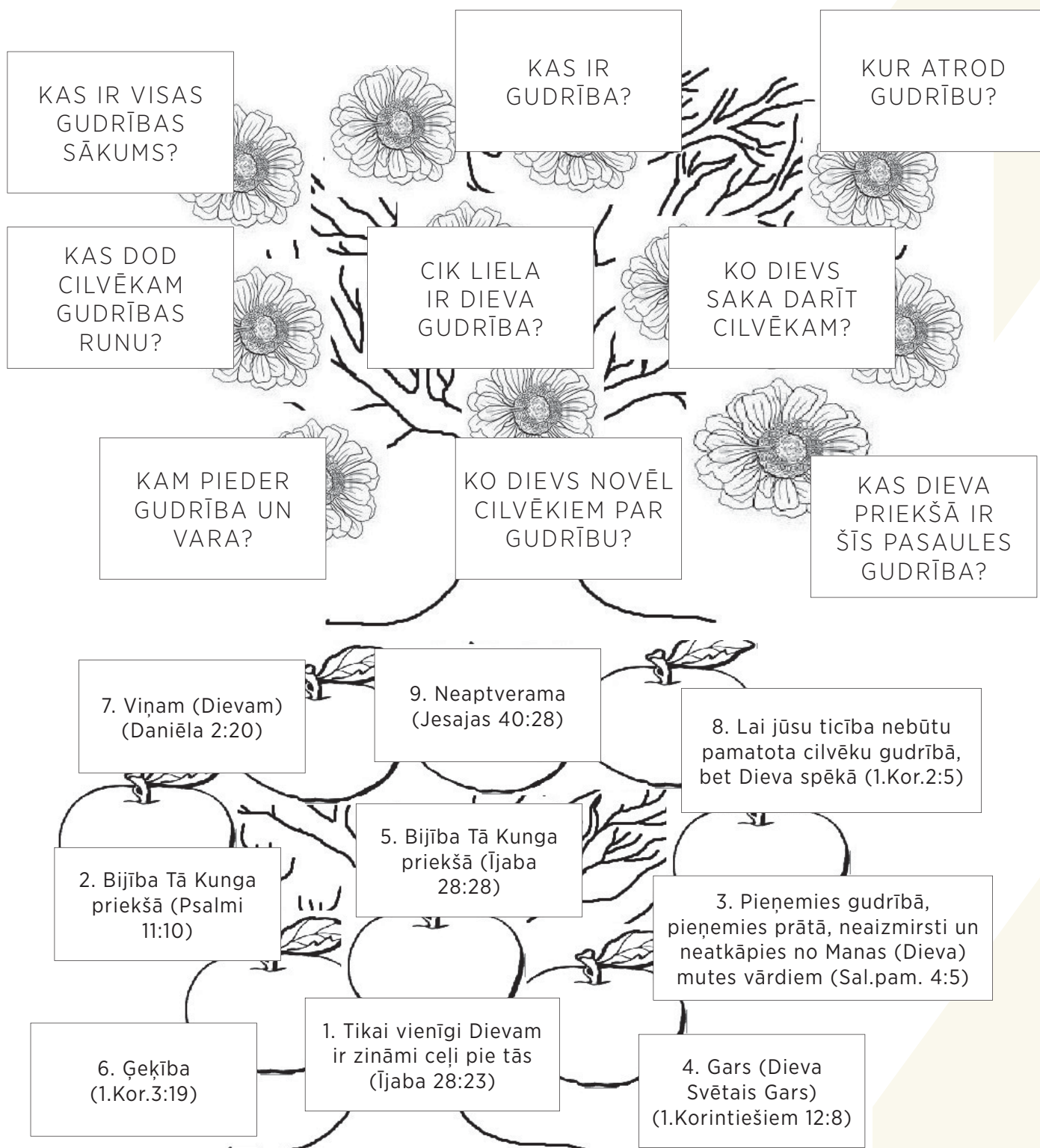
Aktivitāšu laikā gūtās skrambas un sasitumi tikai pierāda, ka īsts vīrietis lielā mērķa sasniegšanai sevi netaupa. Kad savus fiziskos spēkus bijām izsmēluši, bet garīgi stiprinājušies, varējām doties atpakaļ pie savām ģimenēm, darba kolektīviem un draugiem, lai pildītu Dieva uzdevumu un būtu par pasaules gaišumu.

Eriks Eisaks

DIEVA BĒRNIEM

“Gudrība ir vispārināta īpašība, kam raksturīgas plašas zināšanas, attīstīta domāšana, bagātīga pieredze, izpratne, piesardzība un spēja rast risinājumus problēmām.” (Wikipedia)

Bet- ko Bībele saka par gudrību? Izlasi jautājumu ziedu kokā un atrodi atbildi augļu kokā! Pieraksti ar numuru vai savieno jautājumu ar īsto atbildi!

NOTIKUMI SEPTEMBRI

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
27.	28. 19:00 Mājas grupas	29. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	30. 19:00 Nedēļas dievkalpojums	31. 19:00 Jauniešu vakars	1. SEPTEMBRIS	2. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu 13:00 Sv.skolotāju sapulce
3. 19:00 Kalpotāju lūgšanas	4. 19:00 Mājas grupas	5. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	6. 19:00 Kursss "Brīvība Kristū"	7. 19:00 Jauniešu vakars	8.	9. 10:30 Lūgšanas 11:00 Tēvu dienas dievkalpojums
10.	11. 19:00 Mājas grupas	12. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	13. 19:00 Kursss "Brīvība Kristū"	14. 12:00 Senioru pēcpusdienu 19:00 Jauniešu vakars	15.	16. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums Ap 13.30 (pēc Dievkalpojuma) Svētdienskolas gada sākšanas pasākums „Ābolu svētki”
17.	18. 19:00 Mājas grupas	19. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	20. 19:00 Kursss "Brīvība Kristū"	21. 18:00 Sieviešu tikšanās 19:00 Jauniešu vakars 19:00 Bībeles studijas ar D. Līfu 21:00 Lūgšanu vakars	22.	23. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
24.	25. 19:00 Mājas grupas	26. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	27. 19:00 Kursss "Brīvība Kristū"	28. 19:00 Jauniešu vakars	29.	30. 10:30 Lūgšanas 11:00 Pateicības (Pļaujas) svētku dievkalpojums

* Ir iespējamas izmaiņas

Sveicam jaunus OTBD locekļus - Dagmāru, Ilgu, Daci, Rūtu un Nilu. Foto: Voldemārs Poli

Ogres Trīsvienības
baptistu draudzes avīze
"Svētdienas Vēstis"
2018/09 (116), 2018. g. 2. septembris.

Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore –
Annija Lagzdīņa, salikums – Ansis Imaks.
Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001,
tālr. (+371) 2 88 99 025,
otbdraudze@gmail.com,
http://otbd.lv

Laikrakstu "Svētdienas vēstis"
elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv
mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

BRĪVĪBA KRISTŪ

**Kas es esmu Kristū?
Kā uzvarēt cīņu savā prātā?
Ko darīt ar emocijām?
Kā dzīvot brīvībā?**

13 NEDĒĻU MĀCĪBU KURSS katram kristietim

**No 6.septembra ceturtdienās
pl.19, Vidus pr.15**